

Arrest

nr. 171 766 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit een vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij op 17 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Nederlandse autoriteiten.

1.2. Op 13 januari 2016 dient de verzoekende partij samen met haar ouders en haar minderjarige broer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 20 februari 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugname verzoek aan de Nederlandse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 24 februari 2016 stemmen de Nederlandse instanties in met de terugname van de verzoekende partij.

1.5. Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 13.01.2016, samen met zijn ouders en zijn minderjarige broer, asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 17.12.2015 een asielaanvraag indiende in Nederland.

De betrokkene, van Albanese nationaliteit, werd gehoord op 02.02.2016 en verklaarde dat hij Albanië op 13.12.2015 verliet om met het vliegtuig via Oostenrijk naar Nederland te reizen. Daar diende de betrokkene op 17.12.2015 een asielaanvraag in. Uit een memo van de Liaisonambtenaar blijkt dat bij beschikking van 30.01.2016 de asielaanvraag buiten behandeling werd gesteld, aangezien gebleken was dat de betrokkene op 15.01.2016 zonder de beslissing op zijn aanvraag af te wachten met onbekende bestemming was vetrokken. De betrokkene verklaarde Nederland inderdaad tijdens zijn nog lopende asielaanvraag te hebben verlaten op 12.01.2016 om met de trein naar België te reizen en er op 13.01.2016 een asielaanvraag in te dienen, samen met zijn ouders en zijn minderjarige broer.

Op 20.02.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 24.02.2016 instemden met ons verzoek en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij voor België koos omdat het aan Nederland grenst en Brussel bovendien de hoofdstad van Europa is. Hij gaf aan dat als daar de mensenrechten niet gerespecteerd worden hij niet meer weet waar heen te gaan. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Nederland. Hij gaf uitdrukkelijk aan dat hij er goed behandeld werd, maar dat als je de asielinstanties iets vraagt, ze je vraag niet ernstig nemen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene gaf aan geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde uitdrukkelijk dat hij er goed behandeld werd, maar dat als je de asielinstanties iets vraagt, ze je vraag niet serieus nemen.

We merken dienaangaande op dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Nederlandse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De Nederlandse instanties stemden op 24.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Nederland en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Steven Ammeraal, Frank Broekhof and Angelina Van Kampen, "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", up-to-date tot 30.09.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §3-7).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het

EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten (4).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, van de artikelen 8, lid 1 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, beiden opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981.

3.1.1.1. Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben (...)”

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is een internationaal erkend fundamenteel recht: art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), artt. 8, lid 1 en 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van voormeld artikel 8 nader bepaald.

Dit recht beschermt het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin en omvat betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen.

In casu betekent dit dat het de verwerende partij verboden is om het gezinsleven van verzoekende partij kapot te maken door één gezinslid naar Nederland te sturen en de drie anderen naar Duitsland.

De verdragsstaten hebben de positieve verplichting om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, hetgeen in casu manifest niet gebeurd is door de opsluiting (E.H.R.M., 25

maart 1985, *Rechtskundig Weekblad*, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, *Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht*, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319).

In casu betekent dit dat de verwerende partij behoort toepassing te maken van haar wettelijke mogelijkheid om de asielpcedure zelf te doen. Art. 51/5, §2 Vreemdelingenwet voorziet immers dat zelfs wanneer een ander land bevoegd is, de verwerende partij op ieder ogenblik kan beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

De bestreden beslissing is zodoende strijdig met art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), artt. 8, lid 1 en 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966).

Het eerste middel is gegrond."

3.1.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt dat het verboden is om haar gezinsleven kapot te maken door één gezinslid naar Nederland te sturen en de drie anderen naar Duitsland. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders en de minderjarige broer van de verzoekende partij, naar aanleiding van hun asielaanvraag in België, een beslissing kregen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor hun asielaanvraag.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar ouders en minderjarige broer betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

In de feiten uiteenzetting stelt de verzoekende partij dat zij deel uitmaakt van een gezin samen met haar ouders en minderjarige broer, dat zij in Albanië altijd hebben samengewoond, dat tijdens de vlucht zij gescheiden raakte van de rest, dat zij in januari 2016, samen met alle andere gezinsleden, Nederland verliet.

De verzoekende partij maakt op geen enkel ogenblik gewag van een eventuele situatie van afhankelijkheid ten aanzien van haar ouders of minderjarige broer of een situatie van afhankelijkheid van haar ouders of minderjarige broer ten aanzien van haar. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de vader van de verzoekende partij verklaarde, ter gelegenheid van het Dublinverhoor van 25 januari 2016, Albanië eind mei 2015 te hebben verlaten om naar Duitsland te reizen, dat hij op 13 september 2015 een asielaanvraag indiende in Nederland. Uit het Dublinverhoor van de moeder van de verzoekende partij van 2 februari 2016, blijkt dat zij verklaarde Albanië te hebben verlaten eind mei 2015 om naar Duitsland te reizen en dat zij op 13 september 2015 een asielaanvraag indiende in Nederland. Uit het Dublinverhoor van de verzoekende partij, blijkt dat voornoemde Albanië pas op 13 december 2015 heeft verlaten en alleen met het vliegtuig via Oostenrijk naar Nederland reisde. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij het land van herkomst zonder haar ouders heeft verlaten, terwijl de ouders meer dan een half jaar eerder naar Duitsland zijn gegaan. De verzoekende partij geeft wel aan dat zij tijdens de vlucht gescheiden raakten, doch beperkt zich tot een loutere bewering die geenszins steun vindt in het administratief dossier. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij verklaarde op 13 december 2015 te zijn vertrokken uit Albanië met een vliegtuig van Austria Airlines op legale wijze (Dublingehoor verzoekende partij, 2 februari 2016) en dat de ouders van de verzoekende partij verklaarden Albanië te hebben verlaten eind mei 2015 op legale wijze per bus (Dublingehoor moeder van de verzoekende partij, 2 februari 2016 en Dublingehoor vader van de verzoekende partij, 25 januari 2016). Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen situatie van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar ouders of minderjarige broer. Voorts blijkt uit het Dublinverhoor van de verzoekende partij geenszins als zou zij melding hebben gemaakt van het feit dat zij samen wenst te blijven met haar gezinsleden.

Er dient te worden besloten dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij met haar ouders of minderjarige broer niet werd aangetoond. Een onderzoek naar de voorwaarden uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet vereist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.1.3. Artikel 12 van het EVRM beschermt het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich de verzoekende partij niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. Enige concrete uiteenzetting betreffende de wijze waarop deze verdragsbepaling werd geschonden, ontbreekt. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

3.1.1.4. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wijst de Raad er vervolgens op dat deze verklaring een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

3.1.1.5. Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat zij van oordeel is dat artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten is geschonden, kan het in wezen volstaan te verwijzen naar de bespreking van de artikelen 8 en 12 van het EVRM om te besluiten dat een schending van dit verdragsartikel evenmin kan worden vastgesteld. Er wordt nog benadrukt dat deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect of in strijd met hogere rechtsnormen heeft toegepast.

3.1.1.6. De Raad wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij de schending van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten niet op dienstige wijze kan aanvoeren aangezien aan dit verdrag geen directe werking kan worden toegedicht (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073). De verzoekende partij brengt in dit verband ook geen andere uiteenzetting naar voor dan deze die zij aanbracht in het kader van artikel 8 van het EVRM, zodat ook andermaal naar de bespreking dienaangaande kan worden verwezen.

3.1.1.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij behoort toepassing te maken van haar wettelijke mogelijkheid om de asielprocedure zelf te doen, onder verwijzing naar artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in de bespreking van het vierde middel.

3.1.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM.

3.1.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De verwerende partij stelde terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Het Hof oordeelde wel dat de (...) lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen (...) indien (...) de asielzoeker door overdracht (...) een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.”
In casu impliceert de uitwijzing van één gezinslid naar Nederland en drie gezinsleden naar Duitsland foltering of een vernederende behandeling. Immers, het kapot maken van een gezin impliceert foltering of een vernederende behandeling.

De bestreden beslissing is zodoende strijdig met art. 3 E.V.R.M.

Het tweede middel is gegrond.”

3.1.2.2. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aangetoond. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat een uitwijzing van haar ouders en minderjarige broer naar Duitsland terwijl zij wordt uitgewezen naar Nederland een foltering of een menonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Dublin III-Verordening en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.3.1. De verzoekende partij licht de aangevoerde schendingen in het derde middel toe als volgt:

“De lidstaat waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is bevoegd.

Dit is België.

Door verzoekende partij met twee gezinsleden naar Duitsland te sturen en één gezinslid naar Nederland, schendt de verwerende partij art. 10 van de Dublin-verordening.

Ondergeschikt: schending van art. 10 Dublin-verordening iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht
Minstens schendt zij dit artikel door het artikel uit te hollen. De finaliteit van het artikel is net gezinsleden bij elkaar houden, terwijl in casu het omgekeerde bewerkstelligd wordt.

Het zou zorgvuldig geweest zijn om te kijken welk resultaat de toepassing van art. 10 in casu zal hebben.

Van zodra de asielaanvraag in Duitsland van de drie gezinsleden ten gronde behandeld wordt, is Duitsland ook bevoegd voor het ene gezinslid dat naar Nederland werd gestuurd. Omgekeerd: van zodra de asielaanvraag in Nederland van het ene gezinslid ten gronde behandeld wordt, is Nederland ook bevoegd voor de drie gezinsleden die naar Duitsland werden gestuurd.

Het gevolg is dan dat de gezinsleden weliswaar op grond van art. 10 het recht hebben om samen te blijven, terwijl zij de facto reeds verdeeld zullen zijn over twee landen, die beide ten gronde de asielaanvraag hebben aangevat, zodat de facto het gezin langdurig ontwricht zal zijn.

Het ware zorgvuldig indien men zou geanticipeerd hebben op de werking van art. 10 en ofwel zelf de asielaanvragen te doen, ofwel drie gezinsleden naar Duitsland te sturen, om vervolgens, als men daar aan het dossier begon, ook de vierde die richting uit te sturen op grond van art. 10.

De bestreden beslissing is dus strijdig met art. 10 Dublin-verordening, ondergeschikt met art. 10 Dublin-verordening iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is gegrond.”

3.1.3.2. Artikel 10 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening, dat de definitie van een ‘gezinslid’ in het kader van voornoemde Verordening weergeeft, luidt als volgt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Gelet op het bepaalde in artikel 2, g), van de Dublin III-Verordening, wordt de verzoekende partij als meerderjarige zoon niet als een gezinslid van haar ouders beschouwd en vindt *in casu* artikel 10 van de Dublin III-Verordening geen toepassing.

De verzoekende partij betoogt nog dat het zorgvuldig zou zijn geweest om te kijken welk resultaat de toepassing van artikel 10 van de Dublin III-Verordening zal hebben. De Raad herhaalt dat *in casu* voornoemd artikel 10, gelet op de meerderjarigheid van de verzoekende partij, niet van toepassing is, zodat het de verwerende partij niet toekwam een onderzoek in het licht van voormelde bepaling door te voeren. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het raam van artikel 10 van de Dublin III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.1.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 51/5, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.4.1. In het vierde middel betoogt de verzoekende partij wat volgt:

*“Art. 51/5, §2 Vreemdelingenwet biedt de verwerende partij de mogelijkheid om op elk ogenblik te beslissen dat België verantwoordelijk is om het asielerzoek te behandelen.
Het ware evident zorgvuldig geweest om toepassing te maken van voormeld artikel teneinde het kapot maken van het gezin te vermijden.
De bestreden beslissing is zodoende strijdig met voormeld art. 51/5 iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel.
Het vierde middel is gegrond.”*

3.1.4.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

3.1.4.3. De gemachtigde beschikt op basis van artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van de criteria van Europese regelgeving die België bindt wanneer België, ingevolge voormelde criteria, niet verplicht is om een asielaanvraag in behandeling te nemen. Echter bepaalt artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde “kan” beslissen dat België verantwoordelijk is om de asielaanvraag te behandelen. Dit houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij betoogt dat het evident zorgvuldig zou zijn geweest om toepassing te maken van voormelde bepaling teneinde het kapot maken van het gezin te vermijden. Gezien de verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat er een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar ouders of minderjarige broer, en dit ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, komt het de Raad niet onzorgvuldig voor dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet en niet te beslissen dat België verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoekende partij. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het Dublinverhoor van de verzoekende partij geenszins blijkt als zou zij melding hebben gemaakt van het feit dat zij samen wenst te blijven met haar gezinsleden.

3.1.4.4. Een schending van artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4.5. Het vierde middel is ongegrond.

3.1.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.5.1. De verzoekende partij licht de door haar aangevoerde schendingen toe als volgt:

“Hoewel een meerderjarig kind geen gezinslid is volgens een strikte interpretatie van de definitie in artikel 2, g van Dublin III, dient het begrip “gezinslid” niet restrictief te worden geïnterpreteerd, maar moet zulks in samenhang worden gelezen met Overweging 15 van Dublin III:

“De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden. ”

De verwerende partij dient het principe van eenheid van gezin, zoals geformuleerd in art. 17, lid 2 Dublin III te respecteren.

De verwerende partij dient zorgvuldig te handelen en toepassing te maken van de discretionaire humanitaire clausule in art. 17, lid 2 Dublin III:

“De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. ”

Dit artikel moet ook in samenhang gelezen worden met Overweging 17 van Dublin III:

"Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. "

Door geen toepassing te maken van voormelde mogelijkheid schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht én schendt zij art. 17 Dublin III.

Het vijfde middel is zodoende gegrond.

Voor de volledigheid geeft verzoekende partij nog mee dat de Advocaat-Generaal van het Hof van Justitie recent ook een advies gegeven dat de betrokkene in beroep kan opwerpen dat de Dublin Verordening niet correct is toegepast, en niet enkel kan argumenteren rond de levensomstandigheden in het Dublin-land. In de ELENA-nieuwsbrief werd volgende samenvatting opgenomen:

CJEU: AG Opinions, Case C-63/15 Ghezelbash and Case C-155/15 Karim Date: Thursday, March 17, 2016

Advocate General Sharpston has given her Opinions in cases C-63/15 Ghezelbash and C-155/15 Karim which both relate to the scope of the right to an effective remedy in *récital* 19 and Article 27(1) of the Dublin III *Régulation* (DRIII).

CJEU: Case C-63/15 Ghezelbash

Mr Ghezelbash, an Iranian national, had his asylum claim in the Netherlands rejected following acceptance of a 'take back' request by France pursuant to Article 12(4) DRIII. After being informed of this, the applicant submitted circumstantial evidence in support of his claims that he had returned to Iran from France for over three months, and argued that the Netherlands was the responsible Member State (MS), as this was where he had lodged his first asylum claim. The *Rechtbank den Haag* requested a ruling from the CJEU on whether the applicant had the right to an effective *légal* remedy to appeal against the application of the Chapter III criteria used to determine the responsible MS.

AG Sharpston considers that DRIII is aimed at establishing a clear, workable method for rapidly determining the MS responsible to enable the expeditious processing of asylum claims, but also aims to improve the *légal* protection for asylum applicants. *Récital* 19 DRIII has two limbs, guaranteeing the right to an effective remedy against transfers covering 'the application of the *Régulation*' and the '*légal* and factual situation' in the MS of transfer. The former must include the manner in which DRIII is applied, whilst the latter is now codified in Article 3(2). She sets out the three alternatives argued before the Court in relation to the scope of effective remedy under Article 27 DRIII.

1. The maintenance of the CJEU *décision* in case C-394/12 *Abdullahi*

This option is rejected by AG Sharpston given her *interprétation* of the first limb of *récital* 19 of DRIII; the *spécifié* and complex factual *scénario* in *Abdullahi* which is distinguishable from the circumstances of this case; and the fact that *Abdullahi* related to Article 19 of the Dublin II *Régulation*, which differs significantly from Article 27(1) DRIII.

2. Article 27(1) also creates a right of appeal in circumstances where DRIII has conferred rights on individuals aimed at protecting fundamental rights, which may be infringed by transfer

The AG considers that DRIII is not purely an inter-State instrument as it has introduced and reinforced certain substantive individual rights and safeguards. The scheme of Article 27 DRIII gives MSs flexibility to set out the rules for exercise of appeal, while the time limits and deadlines in DRIII generally make the process more speedy and efficient as compared to its predecessor. This enables MSs to act effectively to maintain the smooth working of DRIII even if there are frivolous or vexatious appeals. Enabling an appeal against the misapplication of Chapter III criteria would not 'open the floodgates', and is consistent with the ruling in *Petrosian* and the rule of law. Article 27 protects the individual against disregard or incorrect characterisation of the relevant facts and against misinterpretation and misapplication of the relevant law.

3. Article 27(1) confers the right of appeal against the application of the rules in DRIII, including the Chapter III allocation criteria, to the facts.

AG Sharpston considers that the principles of the right to defence (MM) and the right to be heard are relevant. Article 47 of the Charter, Article 13 ECHR and ECtHR case law provide that there must be effective domestic remedies to deal with the substance of an arguable complaint. Article 47 of the Charter requires an assessment of the lawfulness of the grounds which were the basis of the transfer *décision* and whether it was taken on a sufficiently solid factual basis.

She concludes that Article 27(1) DRIII should be interpreted as allowing an applicant to challenge, on appeal or by review, a transfer *décision* and request the national court to verify whether the Chapter III allocation criteria were correctly applied to his case.

For further information please see the oral submissions by counsel for Mr Ghezelbash.

CJEU: Case C-155/15 Karim

Mr Karim is a Syrian national who had his asylum claim in Sweden rejected after Slovenia accepted a 'take back' request pursuant to Article 13 DRIII. Slovenia confirmed its willingness to process the asylum claim after being informed of additional information which indicated that Mr Karim had left the territory of the Member States for over three months, in circumstances covered by Article 19(2). The applicant appealed against the transfer decision, and the Stockholm Administrative Court of Appeal requested a preliminary ruling. AG Sharpston refers to her analysis in Ghezelbash, finding that Abdullahi is no longer applicable and that Article 27(1) allows the challenge of a transfer decision on the basis of misapplication of Chapter III criteria. She adds that this is necessary to allow an individual to effectively make his views known in relation to a transfer decision.

In relation to the second question, the AG notes that Slovenia's acceptance of responsibility is not a transfer decision, so is not amenable to appeal under Article 27(1). However the assessment by the Swedish authorities of the information provided by Mr Karim in deciding to make a transfer decision is relevant to whether it correctly applied the Chapter III criteria. The review of this is a matter for national procedural rules. If it is established that he left the EU territory for over three months, meeting the conditions in Article 19(2) DRIII, any subsequent asylum application would give rise to a fresh procedure for determining the responsible MS."

3.1.5.2. De verzoekende partij betoogt dat het begrip 'gezinslid' niet restrictief mag worden geïnterpreteerd, hoewel een meerderjarig kind geen gezinslid is volgens de strikte interpretatie van artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening. Zij meent voor dit standpunt steun te kunnen vinden in de 15de overweging van deze verordening. De Raad benadrukt evenwel dat de Europese wetgever in artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening zeer duidelijk heeft bepaald wat onder het begrip 'gezinslid' dient te worden begrepen voor de toepassing van deze verordening. Het betoog van de verzoekende partij vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden in welke bepaling van de Dublin III-Verordening het gebruik van het woord 'gezinslid' niet restrictief mag worden geïnterpreteerd. In zoverre zij deze argumentatie aanvoert in het licht van de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening is een dergelijk betoog niet dienstig daar artikel 17 van de Dublin III-Verordening niet beperkt is tot gezinsleden maar handelt over 'familierelaties'.

3.1.5.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

De gemachtigde beschikt op basis van artikel 17 (1) (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17 (2) (humanitaire clausule) van de Dublin III-Verordening over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria, een principe dat eveneens bevestigd wordt in overweging 17 van de Dublin III-Verordening. Dit *“moeten kunnen afwijken”* en *“kan (...) een lidstaat vragen een verzoeker over te nemen”* houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17 (2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar ouders en minderjarige broer, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs toepassing had moeten maken van het voornoemde artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening, moet aannemelijk gemaakt worden. Zoals reeds aangehaald bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM, blijft de verzoekende partij in gebreke in haar verzoekschrift een effectieve afhankelijkheidsrelatie aannemelijk te maken. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen situatie van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar ouders en/of minderjarige broer, zoals ook reeds toegelicht bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM. Voorts blijkt uit het Dublinverhoor van de verzoekende partij geenszins als zou zij melding hebben gemaakt van het feit dat zij samen wenst te blijven met haar gezinsleden.

3.1.5.4. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij door geen toepassing te maken van de discretionaire humanitaire clausule in artikel 17, (2) van de Dublin III-Verordening onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.5.5. Het vijfde middel is ongegrond.

3.1.5.6. Voor de volledigheid wijst de verzoekende partij er nog op dat de Advocaat-Generaal van het Hof van Justitie recent nog een advies gegeven heeft dat de betrokkene in beroep kan opwerpen dat de Dublin Verordening niet correct is toegepast, en niet enkel kan argumenteren rond de levensomstandigheden in het Dublin-land. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij door middel van onderhavig beroep in de mogelijkheid werd gesteld op te werpen dat de Dublin Verordening niet correct is toegepast, zodat in zoverre haar argumentatie kritiek betreft, deze niet dienstig is.

3.2. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. In een zesde middel (eerste middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 7 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht het zesde middel toe als volgt:

“De verwerende partij stelt dat betrokkene niet in het bezit is van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomst documenten, zodat zij bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

Art. 2 regelt evenwel de binnenkomst, niet het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij schendt zodoende art. 2 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij haalt geen enkel artikel aan op zich op te steunen teneinde een bevel te kunnen afleveren.

Nochtans dient men hiertoe art. 7 Vreemdelingenwet toe te passen én te vermelden in de bestreden beslissing.

Door dit niet te doen, schendt men dit artikel en schendt men eveneens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel).

Evenmin heeft de verwerende partij nagelaten om na te kijken of de verwerende partij niet op grond van enige andere verblijfstitel/grond gerechtigd was om op het grondgebied te verblijven.

Hierdoor schendt zij opnieuw art. 7 Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel).

Het eerste middel is gegrond.”

3.2.1.2. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 2 van de vreemdelingenwet de binnenkomst regelt en niet het bevel om het grondgebied te verlaten, doch gaat eraan voorbij dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeleverd worden wanneer de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 7 van de vreemdelingenwet regelt wel degelijk de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven wanneer de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, kon de verwerende partij betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk motiveren dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en bijgevolg het grondgebied van België en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dient te verlaten. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet beschikt over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten.

Een schending van artikel 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen enkel artikel aanhaalt teneinde een bevel te kunnen afleveren, dat nochtans men hiertoe artikel 7 van de vreemdelingenwet dient toe te passen en te vermelden in de bestreden beslissing, dat door dit niet te doen, men dit artikel schendt alsook de zorgvuldigheidsplicht en de formele en materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft toegepast om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Immers heeft de verwerende partij gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten. Voormelde situatie verplicht de verwerende partij, behoudens meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied af te leveren (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet).

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij artikel 7 van de vreemdelingenwet diende te vermelden in de bestreden beslissing, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op grond van welke juridische basis de verwerende partij gehouden was melding te maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing *in concreto* een Dublinoverdracht naar Nederland behelst, dit is de staat die de terugname heeft aanvaard op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit de bespreking van de middelen gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, dat het motief dat de Nederlandse overheden verantwoordelijk zijn om haar asielaanvraag te behandelen en dat zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten, foutief of kennelijk onredelijk is of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek dat artikel 7 van de vreemdelingenwet niet wordt vermeld.

3.2.1.4. De verzoekende partij betoogt tenslotte dat de verwerende partij nagelaten heeft na te kijken of zij niet op grond van enige andere verblijfstitel/grond gerechtigd was om op het grondgebied te verblijven en meent dat hierdoor artikel 7 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de formele en materiële motiveringsplicht geschonden zijn.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, en nu de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de door haar aangevoerde bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kon de verwerende partij volstaan te stellen dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten omdat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten. De verzoekende partij, die niet

aangeeft op welke andere verblijfsgrond zij gerechtigd zou zijn of zou kunnen zijn om op het grondgebied te verblijven, maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde gegevens niet in rekening heeft genomen bij haar beoordeling of dat deze beoordeling, dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten omdat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, foutief of kennelijk onredelijk is.

3.2.1.5. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

3.2.1.6. Het zesde middel is ongegrond.

3.2.2. In een zevende middel (tweede middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zevende middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De verwerende partij geeft het bevel om het grondgebied binnen de tien dagen te verlaten. Zij legt evenwel op geen enkele wijze uit dat er wordt afgeweken van de normale termijn van dertig dagen die volgens art. 74/14, §1 Vreemdelingenwet verplicht is, noch waarom zij opteert voor een afwijking.

In de gehele motivering wordt met geen woord gerept over de afwijkende, ingekorte termijn waarbinnen het bevel moet worden uitgevoerd. Art. 74/14 Vreemdelingenwet wordt niet eens vermeld.

Bovendien stelt art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet dat er kan (facultatief karakter) worden afgeweken van de termijn van dertig dagen. De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom in concreto gebruik maakt van deze mogelijkheid.

De bestreden beslissing wordt onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgi iuris/iurn.pl>).

De formele motiveringsplicht houdt een substantiële vormvereiste in.

De schending ervan maakt de beslissing onwettig (schending art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen.

Het tweede middel is gegrond wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak), van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de wet, namelijk art. 74/14 Vreemdelingenwet;”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij na de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op 22 maart 2016, nog ruim dertig dagen op het grondgebied kon verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat de verwerende partij in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregelen gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten geen ruimere termijn toekende, of op dit punt niet motiveerde.

Het zevende middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER